

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Hantz- Nowak

Protokolant: staż. Iza Jóźwiak

w obecności oskarżyciela ---

po rozpoznaniu dnia 6.11.2017r, 12.03.2018r.

sprawy:

M. S. s. S., T. zd. R., ur. (...) w P.,

obwinionego o to, że:

W dniu 17.01.2017r ok. godz. 13.00 w P. na ul. (...) ok. 50 metrów przed ul. (...) kierując samochodem marki C. (...) wykonując manewr zmiany pasa ruchu , nie zachował szczególnej ostrożności nie ustąpił pierwszeństwa i doprowadził do zderzenia z samochodem marki F. (...).

tj. o wykroczenie z art. 86§1 kw

1. Obwinionego M. S. uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw, wymierza obwinionemu karę grzywny w kwocie 400 (czteryście) złotych,

2. na podstawie art. 118 §1 k.p.s. w zw. z § 2 i § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2017r. poz. 2467) oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49, późn. zm.) zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, częściowo koszty opinii biegłego w kwocie 500 (pięćset) zł oraz opłatę w kwocie 40 (czterdzieści) złotych.

/-/ SSR Izabela Hantz- Nowak

UZASADNIENIE

W dniu 17 stycznia 2017 r. ok. godz. 13:00 na ul. (...)/(...) miała miejsce kolizja drogowa. Na miejsce udał się świadek st. sierż. P. G. i st. sierż. B. W.. Zawiadamiająca – K. J. (1) podała, że drugi uczestnik nie ustąpił pierwszeństwa podczas zmiany pasa ruchu i doszło do zderzenia, drugi kierujący oddalił się z miejsca zdarzenia.

K. J. (1) jechała samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), zatrzymała samochód z uwagi na czerwone światło na skrzyżowaniu ul. (...)/(...) Stała w kolejce pojazdów, gdy wyświetliło się zielone światło, ruszyła pojazdem może z pół metra. W momencie ruszenia zorientowała się, że ktoś jej wjechał w lewy bok. Był to kierujący pojazdem C. o nr rej. (...) - obwiniony M. S.. Zrobiła zdjęcie telefonem. Pojazd ten znajdował się na sąsiednim pasie ruchu z lewej strony. W samochodzie F. uszkodzeniu uległy tylne lewe drzwi, przednie lewe drzwi, lewy przedni błotnik i lewa część przedniego zderzaka. Kierująca wezwała policję. Obwiniony nie mógł czekać na przyjazd policji i odjechał, dał kierującej kartkę z danymi.

Obwiniony jechał sam. Chciał zmienić pas ruchu na prawy już wcześniej ale z uwagi na duże natężenie ruchu mu się to nie udało. Dojechał do kolejki oczekujących pojazdów przed skrzyżowaniem (...)/(...). Zamierzał skręcić w prawo i rozpoczął manewr zmiany pasa ruchu.

Obwiniony M. S., ma 67 lat, jest rencistą 1500 zł, ma wykształcenie wyższe matematyczne, nie ma nikogo na utrzymaniu, nie był wcześniej karany sądownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień obwinionego (k. 38v-39 w zw. z k. 11-12, 93v), wyjaśnienia złożone na piśmie (k. 14, 50, 76-78)
- zeznań świadków: K. J. (1) (k. 39-39v, 9-10, 94-95),
- zeznań biegłego: W. K. (k. 91-94),
- dokumentów w postaci: notatki (k. 2, 7), szkicu (k. 3, 31), protokołu (k. 4), płyt (k. 5-6), protokołu (k. 4), zdjęć (k. 15-17, 29-30, 51-53, 79-87) oraz pisemnej opinii biegłego (k. 46-49).

Obwiniony M. S. w toku przeprowadzonego postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wskazał, że nie spowodował wypadku, jechał od G. ulicą (...), zamierzał wjechać w ul. (...), chciał zmienić pas z środkowego na prawy, nie udało się to, z uwagi na korek, dojechał więc do pojazdów stojących w korku i stanął częściowo na prawy, a częściowo na środkowym pasie ruchu. Samochody nie jechały bo zapaliło się czerwone światło, stał i czekał na zmianę świateł. Po zapaleniu się zielonego światła samochód F. ruszył i wjechał w bok samochodu obwinionego, w momencie uderzenia samochód obwinionego stał i miał włączony kierunkowskaz. Samochód obwinionego przesunął się minimalnie na skutek uderzenia. Kierująca pojazdem F. rozmawiała przez telefon.

Sąd dał częściowo wiarę wyjaśnieniom obwinionego, jedynie w części dotyczącej tego, że doszło do kolizji, że zamierzał on wykonać zmianę pasa ruchu z środkowego na prawy, że obwiniony był obecny w tym dniu w danym miejscu. Sąd nie dał wiary temu, że obwiniony nie uderzył samochodu marki F., że to on jest pokrzywdzonym w tej sprawie, że ta pani rozmawiając przez telefon, uderzyła w jego samochód, gdyż w tym zakresie wyjaśnienia obwinionego są sprzeczne z zeznaniami świadka K. J. – odnośnie przebiegu zdarzenia podanego przez kierującą F. oraz z opinią biegłego i jego ustnymi zeznaniami w sprawie. W ocenie Sądu, więc wyjaśnienia obwinionego, próbujące wykazać wyłączną winę kierowcy pojazdu F., nie zasługują na uwzględnienie. Dowody w postaci zeznań w/w świadka jak i dokumenty, w postaci uszkodzeń pojazdu i opinia biegłego nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że to samochód obwinionego uderzył w pojazd marki F. próbując wykonać manewr zmiany pasa ruchu na prawy, który to pas był zajęty przez inne pojazdy. W ocenie Sądu, kierując się doświadczeniem życiowym i logiką, również wskazują na to uszkodzenia powstałe w samochodzie F. – jak zauważył biegły – ślady na pojazdach wskazują na ich kontakt podczas którego samochód C. uderza w bok samochodu F.. Z tych względów Sąd dał jedynie częściowo wiarę wyjaśnieniom obwinionego.

Oceniając zeznania **świadka K. J. (1)**. Sąd uznał je za w pełni wiarygodne, albowiem zeznania te były konsekwentne, logiczne, szczerze oraz przekonujące, również w świetle opinii biegłego. Świadek wskazała, iż zatrzymała się na światłach, po czym została uderzona w bok samochodu. Świadek podała, że samochód obwinionego nie stał przed nią z włączonym migaczem, próbując dostać się na jej pas ruchu, w przedpolu jazdy nie było nikogo. Po zapaleniu zielonego światła świadek ruszyła i poczuła uderzenie z lewej strony, zatrzymała się. Świadek potwierdziła, że mogła korzystać z zestawu głośnomówiącego, być może wzięła telefon w rękę wysiadając z samochodu. W ocenie Sądu, świadek jest osobą obcą dla obwinionego, Sąd nie ma żadnych uzasadnionych podstaw, by przypuszczać, że świadek podaje nieprawdę próbując niesłusznie obciążyć obwinionego.

Przydatna dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, okazała się opinia biegłego zarówno pisemna, jak i ustna. Biegły stwierdził, że kontakt pojazdów nastąpił między narożnikiem pojazdu C. jego przednim prawym kołem z bokiem samochodu F.. Na taki przebieg wydarzeń wskazuje przetarcie boku lewego samochodu F. i

uszkodzenia prawego narożnika samochodu obwinionego. Samochód C. był za samochodem F., miał zamiar wjechać przed samochód F. i w tych okolicznościach doszło do przerysowania boku samochodu F.. W ocenie Sądu, opinia biegłego jest rzeczowa, opiera się na wiedzy fachowej, nie zawiera błędów logicznych oraz pozostaje w zgodzie z zeznaniami świadka. Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować opinię pisemną i ustną.

Za wiarygodne Sąd uznał zgromadzone w toku postępowania **dowody z dokumentów**. Wskazane dowodowy zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby oraz w zakresie ich kompetencji. Prawdziwości omawianych dowodów nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw by uczynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje :

Obwiniony stanął pod zarzutem tego, że w dniu 17.01.17r. ok. godz. 13:00 w P. na ul. (...) ok. 50 m przed ul. (...)r. kierując samochodem marki C. (...) wykonując manewr zmiany pasa ruchu, nie zachował szczególnej ostrożności nie ustąpił pierwszeństwa i doprowadził do zderzenia z samochodem marki F. (...), czyli o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Wykroczenie opisane w art. 86 § 1 k.w. popełnia ten, kto nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu przedmiotowego wykroczenia niezbędne jest zatem m. in., by sprawca nie zachował należytej ostrożności tzn. takiej, jaka była wymagana w określonej sytuacji. Stopień ostrożności, jakiej wymaga się od uczestnika ruchu w konkretnych okolicznościach wynika z obowiązujących w ruchu lądowym zasad bezpieczeństwa. Podstawowy akt prawny, regulujący zasady ruchu lądowego – ustawa z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (t. jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.), zobowiązuje w art. 3 ust. 1 każdego uczestnika ruchu oraz każdą inną osobę znajdującą się na drodze do zachowania ostrożności, a w przypadku, gdy ustawa tego wymaga - szczególnej ostrożności, jak również nakazuje unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Z powyższej dyrektywy wynika, iż każdy uczestnik ruchu drogowego powinien w każdym przypadku zachowywać ostrożność tzn. postępować uważnie i przezornie, reagować odpowiednio do zaistniałej sytuacji na drodze oraz podejmować czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa a także powstrzymać się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Swoim zachowaniem obwiniony spowodował zagrożenie albowiem obwiniony miał obowiązek zachowania szczególnej ostrożności przy zmianie pasa ruchu, którego nie dopełnił przez co doprowadził do zderzenia ze prawidłowo wolno poruszającym się pojazdem pokrzywdzonej. Zgodnie z definicją szczególnej ostrożności kierujący samochodem C. zobowiązany był zachować się odpowiednio do warunków na drodze, panującego tam korku i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi znajdującym się na pasie ruchu, na który zmierzał wjechać, w tym pojazdowi pokrzywdzonej, która nie miała żadnego obowiązku, by ustąpić pierwszeństwa obwinionemu. Obwiniony powinien powstrzymać się od ruchu tak długo, aż stwierdził, iż może zmienić pas bez obawy, że spowoduje zagrożenie dla innego pojazdu. W ocenie Sądu, obwiniony naruszył podstawową zasadę ruchu drogowego, obowiązującą przy wykonywaniu manewru zmiany pasa ruchu.

Do znamion wykroczenia określonego w art. 86 § 1 k.w. należy również spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Realizacja przez obwinionego przedmiotowego znamienia nie może ulegać jakiegokolwiek wątpliwości, ponieważ w stanie faktycznym niniejszej sprawy zagrożenie to skonkretyzowało się i przybrało postać realną. Swoim zachowaniem obwiniony zaskoczył innego uczestnika ruchu, doprowadzając do zderzenia.

Stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego jest znaczny, o czym świadczą okoliczności przedmiotowe, jak i podmiotowe.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 § 1 – 4 k.w. W ocenie Sądu, kara 400 zł grzywny nie przekracza stopnia winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, bierze pod

uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć wobec skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W opinii Sądu, grzywna w podanym wymiarze spełni wobec obwinionego cele zapobiegawcze i wychowawcze, uzmysławiając jemu, jak ważną i istotną dla bezpieczeństwa ruchu drogowego regułą jest obowiązek zachowania należytej ostrożności. Przedmiotowa kara spełni również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa dając wyraz zasadzie, iż sprawcy wykroczeń, realizujący zachowania niebezpieczne dla innych uczestników ruchu, nie pozostają bezkarni. Jako okoliczności łagodzące Sąd miał na uwadze jego niekaralność. Jako okoliczność obciążającą w stosunku do obwinionego Sąd miał na uwadze naruszenie podstawowej zasady ruchu drogowego związanej z manewrem zmiany pasa ruchu, która ma znaczenie zwłaszcza w ruchu miejskim. Należy zatem przyjąć, iż sytuacja finansowa obwinionego, posiadającego stały dochód pozwala na uzyskanie środków pieniężnych na grzywnę w orzeczonej wysokości. Grzywna została orzeczona w dolnych granicach przewidzianych przez ustawodawcę.

Na podstawie przepisów wskazanych w pkt drugim wyroku Sąd zasądził zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł, częściowo koszty opinii biegłego w wysokości 500 zł i opłatę w kwocie 40 zł, uznając brak podstaw do zwolnienia i posiadanie możliwości zarobkowych po stronie obwinionego.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak